U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Petra Průchy v právní věci navrhovatele: **BSc. J. A.**, proti odpůrci: **Státní volební komise,** se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, o návrhu ve věci „voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky 2010“,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

V návrhu doručeném Nejvyššímu správnímu soudu v elektronické podobě (s ověřeným elektronickým podpisem) dne 11. 6. 2010 se navrhovatel na Nejvyšší správní soud obrátil ve věci „voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky 2010“. Ve svém návrhu bez jakéhokoliv bližšího označení strany či konkrétního voliče upozornil na *„rozpor v prezentaci výsledků ... oproti hlasování jednoho konkrétního voliče“*. Volič, o němž navrhovatel hovoří, označil na svém hlasovacím lístku preferenční hlasy pro čtyři kandidáty, z výsledku voleb v příslušném okrsku však vyplývá, že minimálně ke třem těmto hlasům nebylo vůbec přihlédnuto. Navrhovatel současně v obecné rovině zpochybnil možnost zpětné kontroly správnosti sečtení hlasů volebními komisemi.

Před dalším pokračování řízení v dané věci musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda se lze tímto podání vůbec dále zabývat. Jak je totiž výše uvedeno, podání bylo soudu doručeno v elektronické podobě, přičemž bylo opatřeno elektronickým podpisem podle zvláštního zákona ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Z ustanovení § 93 odst. 2 téhož zákona ovšem vyplývá speciální pravidlo, podle něhož mimo jiné návrhy ve věcech volebních, jimiž se řízení zahajuje, lze provést pouze písemně nebo ústně do protokolu u věcně a místně příslušného soudu. Smyslem a účelem této zvláštní úpravy je

jasná a včasná identifikace navrhovatele v řízení odpovídající povaze posuzovaných věcí – regulérnosti proběhlých voleb.

Ačkoliv zmíněná právní úprava nezmiňuje výslovně formu elektronického podání opatřeným zaručeným elektronickým podpisem, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je třeba se uvedeným podáním dále zabývat, neboť výjimka dané ustanovením § 93 odst. 2 s. ř. s. se na elektronická podání opatřená zaručeným elektronickým podpisem nevztahuje. Je totiž třeba zdůraznit, že na rozdíl od „obyčejných" elektronických podání lze v případě podání opatřených zaručeným elektronickým podpisem jednoznačně určit, kdo podání učinil a jaký byl jeho obsah při odeslání. Za těchto okolností by bylo proti smyslu řádného a spravedlivého soudního procesu, pokud by soud účastníka takto učiněného podání vyzýval k jeho listinnému potvrzení či doplnění. V důsledku změn, které se v rámci právního řádu v poslední době staly (zejména nabytí účinnosti zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů či novely zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, č. 7/2009 Sb.), je proto současně třeba zcela jednoznačně přehodnotit dosavadní výkladovou dichotomii podání písemných a podání učiněných osobně a aplikovat spíše rozlišování podání listinných a ostatních (i podání učiněné v elektronické podobě je totiž podáním písemným).

Požadavku § 93 odst. 2 s. ř. s. vyhovuje, je-li podání soudu zasláno v elektronické podobě opatřené zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb a není jej třeba doplňovat písemným podáním. Uvedený názor je přitom též zcela v souladu se zásadami plynoucími ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. 12. 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy, podle nichž by především zaručený elektronický podpis měl být postaven na roveň podpisu vlastnoručnímu; obdobný názor ostatně zastává i aktuální komentářová literatura (srov. např. David, Ištvánek, Javůrková, Kasíková, Lavický a kol. *Občanský soudní řád. Komentář. 1. díl*. Wolters Kluwer ČR, Praha. 2009, str. 244 a násl.).

Vzhledem k tomu, že však návrh obsahoval vady, které bránily jeho věcnému projednání, vyzval Nejvyšší správní soud navrhovatele v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání usnesením ze dne 14. 6. 2010, čj. Vol 31/2010-4. V usnesení navrhovateli uložil, aby upřesnil výrok, jehož vydání se domáhá, dále označil kandidáta, proti němuž návrh na neplatnost volby směřuje, a uvedl či doplnil konkrétní skutečnosti, z nichž vyplývá porušení volebního zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby kandidáta, proti jehož volbě navrhovatel brojí. Zároveň jej poučil o tom, že nebudou-li tyto vady podání odstraněny ve lhůtě tří dnů od doručení této výzvy, nebude pro tento nedostatek možno v řízení pokračovat a soud podání odmítne.

Na tuto výzvu, která mu byla doručena dne 18. 6. 2010, navrhovatel nijak nereagoval, nevyhověl tedy výzvě soudu a neodstranil vady svého návrhu; tyto vady jsou zároveň takového charakteru, že brání tomu, aby se soud mohl návrhem zabývat věcně.

Z § 87 odst. 1 a 5 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může ochrany u soudu domáhat

každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen. Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta. Z této právní úpravy se podává, že navrhovatel v prvé řadě musí označit kandidáta, jehož volbu napadá; tento kandidát je pak v souladu s § 90 odst. 2 s. ř. s. účastníkem řízení. Aby se tedy soud mohl návrhem vůbec zabývat, musí navrhovatel v návrhu jednak označit zvoleného kandidáta, jehož volbu napadá, a jednak uvést konkrétní skutečnosti, z nichž dovozuje porušení volebního zákona, jakož vztah mezi těmito skutečnostmi a volbou označeného kandidáta.

Navrhovatel na výzvu soudu tedy neodstranil ve stanovené lhůtě vady podání, které brání tomu, aby soud v řízení pokračoval. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud návrh odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu